

Církev československá
husitská Kladno

N A H O R U
1
2024

Milí bratři, milé sestry,

první čtvrtletí roku 2024 je za námi, spolu s ním i připomínka biblických velikonočních událostí a lhůta, kterou jsem si stanovila – slíbila jsem první *Nahoru* do konce března, tedy čtyři ročně. Ráda bych vám dala nahlédnout do redakční kuchyně, protože časopis se teď rodí trochu jinak než dřív. Najdete zde rubriky, o které se starají konkrétní lidé, většinou členové redakční rady, ale nejen ti. Když nám při přípravě časopisu pomůžete svými písemnými postřehy, zamyšleními, básněmi..., bude pestřejší, živější. Těším se z každého příspěvku, tentokrát si obzvláště vážím článku pana Pavlíka z domova pro seniory. Vlastně jsem si uvědomila, jak i tyhle sloupky textu nás propojují v jedno duchovní společenství – ať jsme, kde jsme. Tak chvála Pánu za to. Přeji požehnaný pročtený čas!

Pavla Vlková

Květná neděle – promluva 24. 3. 2024

Texty: Izaiáš 45, 21–25; Filipským 2, 5–11; Marek 11, 1–11

Milé sestry a bratři, drazí přátelé!

Dnešním dnem končí postní doba a začíná velikonoční týden. Ano, dnes, tuto neděli, vjíždíme spolu s Ježíšem do Jeruzaléma vstříc jeho utrpení, zavržení od lidí, bití, potupě, výsměchu a smrti na kříži, abychom byli jeho převzácnou krví vykoupeni z prázdnoty našich životů a aby se Kristus stal naší jedinou jistotou a nadějí.

Ježíš vjíždí do Jeruzaléma a nic nenasvědčuje tomu, jak vše skončí. Vítají ho jako krále. Rozprostírají před něj pláště, zelené ratolesti, očekávají pro svůj lid definitivní a spravedlivé vítězství. Konečně se dočkali Požehnaného, který přichází ve jménu Hospodinově. My

samořejmě spolu s Ježíšem víme, jak vše dopadne, ale ti, co jej vítají, zatím netuší. Snad jen duše jeho učedníků, kterým řekl o svém utrpení sám Ježíš, mohou být sevřeny úzkostí. Ježíš vjíždí do Jeruzaléma, aby naplnil slova z prvního dnešního čtení: *Obráťte se ke mně a dojdete spásy, veškeré dálavy země.* Ano i dálavy země vědí, kde se vše končí, ale i začíná. Kde lze nalézt spravedlnost i spásu, kde lze dojít pokoje. Všichni míří k Jeruzalému.

Ježíšova první cesta po vjezdu do Jeruzaléma vede do chrámu, kde denně probíhaly bohoslužby soustředěné okolo obětí. Představme si takovou službu kněží v chrámě. „První kněz vybíral popel z oltáře, druhý zabíjel obětní dobytčata, třetí stříkal obětní krev proti oltáři, čtvrtý vybíral popel z kadidelnice, pátý čistil svícný, šestý až desátý přinášeli části obětních zvířat k oltáři, jedenáctý připravoval oběť z mouky, dvanáctý chléb, třináctý víno. A zatímco stoupal kouř z oltáře, lid venku se tiše modlil, jsa skloněn až k zemi.“ (Adolf Novotný, *Biblický slovník*) Vše zde šlo jako na běžícím páse, jako dobře promazaný stroj. Už proroci ale kritizovali bohoslužebná shromáždění, kde nešlo o lásku a pokoru, kde nešlo o hledání vztahu s Hospodinem, ale jen o splnění, odškrtnutí si předepsaného podle zákona.

Ježíš vstupuje do chrámu Hospodinova, aby učinil konec obětem. A to tím, že se On sám stane tou poslední. Přichází, aby vybudoval nový dům hodný jména Hospodinova, a vyjádřil se jasně, když řekl: *Zbořte tento chrám a ve třech dnech jej postavím.*

Nepřijíždí do Jeruzaléma, aby jen odevzdaně snášel utrpení, které jej čeká, ale přijíždí, aby se sám ujal iniciativy. A i když se nám to nemusí zdát, je to On, Ježíš, který má vše pevně ve svých rukou. V následujících dnech se nestane nic, co by nebyla jeho, a tak i Otcova vůle, protože Otec a Syn jedno jsou. Ježíš svým postojem k nadcházejícímu utrpení, které jej nemine, proměňuje poslední oběť na tomto světě v dar spásy pro nás. Chce, abychom i my měli možnost poznat svého Otce, našeho jediného pravého Boha, a jeho lásku, tak jak ji poznal On sám. Jeho smrt a vzkříšení se tak stávají vrcholem zjevení a oslavení Otce i Syna. Ježíš nám nabízí společenství, ve kterém již neplatí něco za něco, ale které je budováno na Boží milosti, nabízí nám Boží království.

A chce, abychom si i my plně uvědomili, že nás Bůh miluje, a na tomto základu postavili svůj nový život. Přijmeme-li vědomí Boží lásky k nám za své, získáme neskutečný zdroj síly a tajemné radosti pro dny, kdy i my budeme prožívat nejedno trápení zde ve světě.

Ježíš hlásal Boží království a podle toho také žil. Jeho pokora, naplněná službou pro druhé, nebyla obětí, ale byla sycena vědomím, že je svým Otcem milován. A proto se také dokázal během svého života zastat slabých, uzdravovat nemocné a podstoupit nevyhnutelné. A to je i naše cesta. Budeme-li ale vnímat náš život ve službě Bohu a s tím spojenou pomoc bližním jako oběť, jako něco, co musíme, nikomu nepomůžeme, nikoho neuzdravíme a nezbavíme se ani prázdnoty našich životů.

Naše služba má vycházet z lásky. Z lásky Boží, která nás probudila k novému životu. Má se stát počátkem skutečného života v Božím království, tak jak nám ukázal Ježíš. Konáme-li naši službu jen proto, že se to po nás vyžaduje a že přinášíme požadovanou oběť, která se nám při konečném soudu vrátí, mýlíme se stejně jako ti, kteří uctívali Boha oběťmi v chrámě, vše podle zákona, ale vše jen formálně. V Jeruzalémě je spása a spravedlnost a Ježíš to ví. Vjíždí do města, aby pro nás stvořil vše nové, abychom se už nikdy nemuseli cítit jako oběti, ale skrze něj dosáhli Boží spravedlnosti založené na milosrdenství. Jedině tak budeme schopni naplnit požadavky, které na nás klade život v Božím království. Jedině tak se stanou naše životy skutečnou bohoslužbou hodnou Hospodina. Amen.

Zdeňka Chaloupková

Duchovní zpráva za rok 2023

Sestry a bratři,

je tu další výroční shromáždění, kdy se společně díváme na to, co přinesl předchozí rok pro nás jako společenství Božího lidu. Především bych chtěl poděkovat Pánu Bohu za jeho vedení i ochranu. Bez Boží pomoci jsme, jak píše žalmista, těmi staviteli, kteří se nadarmo namáhají, to znamená bez výsledků. (Žalm 127) Vděčíme Bohu za čest sloužit v tomto sboru i našem okolí. Zadrugé děkuji členům celé rady starších za jejich úsilí, nasazení i píli v jejich službě pro sbor. Vykonnávají hodně práce – v tichosti, aby náš sbor nadále fungoval. Děkuji

také vám, kteří jste součástí tohoto sboru, děkuji za lásku ke Kristu, díky níž máme komu sloužit, komu kázat. Jsem rád, že společně tvoříme nedílnou součást Božího lidu v kladenském Husově sboru.

Rok 2023 z duchovního pohledu přinesl pro náš sbor mnoho požehnání, ale určitě ne bez výzev. Ztratili jsme dvě milované sestry – dlouhodobé modlitební pilíře našeho sboru – sestru Růženu Adamovou a sestru Jarmilu Chytilovou. Bylo mi ctí je poznat a být svědkem jejich neochvějné víry a také opravdového svědectví života s Bohem. Kéž i z našich řad opět vzejdou další, jejichž křesťanský život bude zrcadlit život těch, kteří opravdově chodí s Bohem a obětavě Mu slouží.

Covidová pandemie nás naučila, že můžeme dělat věci jinak, dokonce i mnohem lépe. Naše hybridní mše i další online programy pořád obohacují život sboru. Mám radost z účasti na bohoslužbách, které jsou centrem sborového života. K biblické víře patří neodmyslitelně viditelné společenství. Naši předkové ve víře to dobře věděli, proto dokázali jít s naprostou samozřejmostí do shromáždění. Apoštol Pavel píše, že jsme tělo Kristovo a každý z nás je jedním z jeho údů. Díky tomu můžeme všichni společně přijímat a zakoušet Boží dary. Nás, účastníky bohoslužeb, spojuje Boží moc. Ke společenství patří přítomní i nepřítomní. Společenství církve umírá, když nemá viditelnou podobu. Jde o to, abychom odhalili, jak je naše osobní přítomnost při bohoslužbách důležitá. O Korintských platilo, stejně jako platí o nás: *Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů.* (1 Kor. 12, 27)

Když se tak ohlížím na minulý rok, jsem velmi rád, že jsme během roku mohli zažít několik radostných událostí, především křest bratrů Pavla Koláře, Martina Nováka a sestry Drahušky Novákové. Také jsme tu uvítali další nové sestry a bratry, kteří se stali členy našeho sboru.

Součástí našich modlitebních setkání jsou biblická studia a sborové skupinky. Po celý rok byla tato setkání zdrojem duchovní podpory a inspirace. Církev budovaná a stavěná na modlitbách a řádném biblickém učení má silné základy, které jsou podkladem pro růst a duchovní zralost. V rámci setkávání jsem se zaměřil na poskytování duchovního vedení založeného na biblické pravdě, aby ti, kteří to potřebují, mohli najít útěchu, klid a mír v posilujícím slově Božím. Rád bych opět apeloval na to, aby se všichni členové sboru podíleli aktivně na těchto skupinových setkáních, které nám skýtají příležitost sdílet s ostatními své životní zkušenosti, ale také výzvy.

S pastoračními asistentkami a sestrou duchovní Zdenou Chaloupkovou velmi dobře spolupracujeme. Pokračujeme ve vykonávání pobožností a návštěvách v Domově pro seniory Františka Kloze. Tam zažíváme hodně Božího povzbuzení pro ty, kterým už docházejí fyzické síly. V rámci ekumeny pokračujeme ve spolupráci se všemi církvemi zde v Kladně.

V rámci pastorační práce se nejenom já, ale i sestra Zdena snažíme vykonávat návštěvy duchovního, rádi se vždy necháme pozvat i do vašich domovů. Myslím si, že po těch letech mé činnosti v kladenském sboru jsme se sblížili natolik, že pastorační práce probíhá vždy spontánně kdykoli a kdekoli. S povděkem musím konstatovat, že i já sám jsem předmětem pastýřské péče („pastorován“ např. členy rady starších, a to mě velmi těší).

Přál bych si, abychom i nadále byli otevřeným sborem, který programově oslovuje i nekřesťanský svět. Aby Boží dílo rostlo a aby evangelium o spasení uslyšelo více lidí. Jako tělo Kristovo můžeme být efektivnější, když se každý člen stane aktivnějším ve službě Pánu.

Na závěr dovolu, abych vám všem poděkoval za trpělivou pozornost. Jsem rád, že mohu sloužit mezi vámi. Děkuji za přátelství i za příjezd projevovanou mé rodině, za pomoc i porozumění. Bůh nám všem žehnej, ať nám dá sílu a ochraňuje naše životy.

Ze života sboru

Dlouhých let dopřeji mu do sytosti: z Domova Fr. Kloze

Až mě bude volat, odpovím mu, v soužení s ním budu, ubráním ho, obdařím ho slávou, dlouhých let dopřeji mu do sytosti, ukáži mu svoji spásu.

Úryvek žalmu 91, 15–16 nám předznamenal vstup do bohoslužby 1. neděle postní. K mému letnému zamyšlení mě vedou slova z tohoto žalmu.

Narodil jsem se roku 1930 v podhůří Šumavy. Rodiče měli malé hospodářství, které nás zcela neuživilo, a přitom jejich život byl velmi namáhavý. V obci byla obecná i měšťanská škola, kterou jsem nedokončil, protože poslední ročník byl zrušen v říjnu 1944, a já šel do učení. Otec mi našel místo v Sušici u mistra pekaře. Tito řemeslníci musí mít napečeno už před snídaní, takže jsme vstávali ve dvě hodiny. Nejdřív se připravilo vše na pečivo, a potom se zadělávalo těsto na chleba. To se míсило ručně.

Stanislav Pavlík (Foto: Paměť národa ; <https://www.pametnaroda.cz/cs/pavlik-stanislav-1930>)

Protože 2. světová válka skončila roku 1945, našli mi rodiče s pomocí tety možnost nastoupit v Praze do gymnázia a ubytován jsem byl v „juvenátu“ u dominikánů. Řádová spiritualita mi otevírala nové obzory života, takže jsem ochotně přijal nabídku vstoupit po sextě do noviciátu a po jeho ukončení dokončit studium na gymnáziu. Ovšem „upevňování moci jedné strany“ pokračovalo tak rychle, že v dubnu 1950 byla vyhlášena „akce K“ (tzn. likvidace

mužských klášterů). Na vystěhování stačila jedna noc. My jsme byli přesunuti do benediktinského kláštera v Broumově. Vše už se dělo pod policejním dohledem, včetně internace. Než nás odvezli, vzal jsem si do ruky Nový zákon, abych dostal Slovo na cestu do neznáma. Otevřel se mi Lukáš 12, 11–12: *Až vás budou předvádět do synagog, k vrchnostem a vládám, nestarejte se příliš, jak a čím se budete hájit nebo co řeknete. Neboť Duch svatý vás poučí v té chvíli, co máte říci.* Toto Boží slovo mě stále provází, protože náročných situací přišlo bezpočet.

V internaci jsme se stali pro režim odpadem, který bylo třeba nějak utřídit. „Nebezpeční“ byli uvěznění nebo soustředění do místa se zvláštním režimem. Staří a nemocní šli do starobince. V září 1950 byly zřízeny Vojenské tábory nucených prací (VTNP) – pomocné technické prapory beze zbraně. Do nich byli posíláni nejen řeholníci, ale i lidé jakkoliv nepohodlní. My jsme byli posláni do Komárna s okamžitým nástupem. Mladší a muži nehodící se k vojenské službě byli posláni do Zbečna na stavbu klíčavské přehrady.

Na vojně jsme dostali přízvisko „farářské roty“. Jedna rota byla odvelena do Podbořan a druhá na střední Slovensko. Pracovali jsme na vojenských stavbách. Po dvou letech nám bylo oznámeno, že „jsme přidrženi u vykonávání mimořádného cvičení“. Dokonce nám hrozil odsun na Sibiř. Díky úmrtí Gottwalda a Stalina jsme byli propuštěni z vojny 31. 12. 1953 s doporučením, abychom si hledali práci u vojenských staveb. Šli jsme spolu tři ve skupince jako zaučení zedníci na roční brigádu. Nejstarší se po roce vrátil domů na Valašsko. Prostřední měl maturitu, tak se přihlásil na matematicko-fyzikální fakultu a byl přijat jako dělnický kádr. Já jsem se přihlásil na večerní stavební průmyslovku. Po roce jsem byl přijat na denní studium v Mělníku. Tam už učila moje budoucí manželka, se kterou jsme se seznámili a porozuměli si i ve věcech víry. Po maturitě jsme se vzali a přestěhovali se do Kladna, kde její rodiče měli domek. Oba jsme zde dostali zaměstnání. Do roka se nám narodil syn s porodní váhou 1,45 kg. Protože jeho život visel na vlásku, doporučili nám další dítě. Za sedmáct měsíců se nám narodil druhý syn. Protože starší potřeboval větší péči, stal jsem se pro mladšího tak trochu mámou.

Děti rostly a zajímaly se o vzdělání. Starší studoval na Filozofické fakultě UK a získal titul PhDr. Zajímala ho i teologie, kde dosáhl titulu Mgr. Mladší vystudoval elektrotechniku se zaměřením na slaboproud a stále pracuje v oboru. Oba se ve svém čase oženili a obě rodiny měly chlapce a děvče. Starší syn i jeho manželka zemřeli začátkem roku 2021. Syn, jak spěchal na svět, tak spěchal i na věčnost.

V době totality bylo obtížné jít cestou víry. Starší syn se seznámil s mládeží z Církve bratrské a ti mu pomohli projít dobou hledání a zůstat ve společenství církve. I my jsme se při hledání přibližovali znevýhodněným lidem. Po určitém čase jsem přijal službu doprovázet staré, nemocné a postižené a od devadesátého roku jsem se této službě mohl věnovat naplno. K tomu jsme se dostali do společenství, které se scházelo k modlitbám nad Božím slovem. Modlitby i služba se vzájemně doplňovaly a pomáhaly nám k hlubšímu prožívání života z víry. A pomáhají mi stále, i když možnosti pohybu jsou hodně omezené.

I když je to velmi letný pohled do mého života, uzavřel bych ho úryvkem z žalmu 27: *Hospodin je mé světlo a má spása, koho bych se bál. A povzbuzuje mou naději: Důvěřuj v Hospodina, buď rozhodný, měj statečné srdce, důvěřuj v Hospodina.*

Stanislav Pavlík

Ze setkávání mládeže

Každou neděli odpoledne se mládež našeho sboru a jejich vrstevníci scházejí v kostele za účelem socializovat se a upevnit vztahy mezi sebou. Jsou okolo věku 16 let (nejmladší člen má 14 let a nejstarší 19).

Setkáváme se pod dozorem dospělého člena církve s určitými připravenými programy (kupříkladu seznámení s biblickými příběhy, pečení, vyrábění, zpívání...).

Pokud jsme sami, chodíme po Kladně na procházky a povídáme si o různých věcech a našich zážitcích. Za tu dobu jsme se docela dobře seznámili a dozvěděli nové věci. Doufáme, že nás bude postupně jen přibývat a že se seznámíme s dalšími mladými lidmi, kteří se nějakým způsobem zajímají o Boha.

První rok služby v církvi

Dnes již je to sice rok a půl mé služby v církvi, ale vzhledem k tomu, že o zamyšlení o mém ročním působení v církvi mě požádala ještě Jarmilka Chytilová, ponechala jsem původní název.

Na začátku všeho stálo mé rozhodnutí a má touha sloužit Bohu. Toto rozhodnutí ve mně zrálo již několik let. Ve svých modlitbách jsem se neustále ptala Boha, zda jdu tím správným směrem, zda za vším není jen má mylná představa a zda nemám sloužit Bohu jinak a jinde. Nyní mám za sebou první rok své služby v církvi. Jaký ten rok vlastně byl? Byl náročný, ale zároveň krásný. Toho, co jsem na začátku odmítala jako pro mne nemožné splnit, mi Bůh dopřál do sytosti, a tam, kde jsem si byla jistá cílem své cesty, si již jistá nejsem. Bůh má opravdu smysl pro humor a ne nadarmo se říká: *Chceš-li Boha rozesmát, řekni mu o svých plánech*. Opravdu nevím, kam mne zavedou příští roky, ale vím, že touha sloužit Bohu je stále intenzivnější. Učím se tedy naslouchat, důvěřovat a v pokoře přijímat Jeho rozhodnutí. A On mne učí milovat každého bez ohledu na jeho vzhled, sociální postavení, majetek a vzdělání. Před Bohem jsme si všichni rovni a každý je hoden lásky a milosrdenství. Bůh mne učí žít v nejistotě, neplánovat si svoji budoucnost, ale být součástí Jeho budoucnosti. Bůh je naším Otcem a jako milující rodič nikdy

nedopustí, abychom byli podrobena zkoušce, kterou bychom nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou nám připraví i východisko, abychom mohli obstát. A mně, drazí přátelé, dal Bůh Vás. Vy jste to byli, kteří mi po celý rok pomáhali, povzbuzovali, ukazovali smysl mé služby. Ať se podívám na kohokoliv z Vás, vidím Krista. Bůh mne přivedl do tohoto sboru, abych se od Vás naučila, jak žít, jak milovat, jak odpouštět a jak přijímat nevyhnutelné, a za to Vám všem patří mé díky.

Zdeňka Chaloupková

Beseda o Izraeli

V sobotu 18. listopadu proběhla v naší Komenského síni přednáška o současném dění v Izraeli. Vedl ji Radek Hejret, který patří k nejzkušenějším lektorům v otázkách paměti na události vedoucí k pronásledování Židů, je průvodcem po Izraeli, působí od počátku projektu *Světlo paměti* a je mimo jiné členem ICEJ. Organizuje přednášky a besedy pro veřejnost ve spolupráci s církvemi, židovskými obcemi, městskými knihovnami, muzei a univerzitami třetího věku.

Besedu s ním jsme připravovali už před delší dobou. Protože se o život Izraele dlouhodobě zajímám, těšil jsem se, že se dozvím nějaké neznámé skutečnosti, případně politické drby.

Bohužel, strašlivé události, které se tam staly 7. října, daly této přednášce nový, tragický ráz. Snad to mohu napsat, ale bratr Radek se dostal právě onoho osudného dne do blízkosti těchto událostí a jako vedoucí zájezdu vyprávěl své zážitky o tom, kdy se dozvěděli, co se tam děje a jak na to reagovat.

Letos se chystalo přelomové uzavření míru se Saudskou Arábií, hlavním hráčem na Arabském poloostrově. Takže situace vypadala docela slušně. Možná i to vedlo palestinské ultras k tomu, co provedli. Museli vědět, že odvěta Izraele přijde.

Sám náš přednášející byl s turistickým zájezdem onoho dne v Betlémě, který tyto zájezdy obvykle navštěvují. Problém byl v tom, že účastníci zájezdů navštěvují místa narození a křtu Páně, a ta obě leží na palestinském území. Normálně se tam projíždí vcelku bezpečně. Ale 7. října byl problém v tom, že když se Židé vzpomatovali

z prvního úderu, uzavřeli hranice armádou. A žádná armáda není příliš zběhlá v empatii s civily z daleké země, zvláště když obsadila v té chvíli „horkou“ hranici s rozkazem nepustit do Izraele ani myš. Navíc byly obavy, že část teroristů se může vyskytovat v týlu. Zájezd se tedy snažil dostat do Tel Avivu na letiště k letadlu, které evakovalo pracovníky letecké společnosti. Ta cesta podle mapy měří asi 90 km po dobrých silnicích, jenže... Na všech přechodech (ty jsou 3–5 km od Betléma) je odmítali pustit. Tak jim k večeru palestinský řidič autobusu poradil jednu stezku, kterou normálně používají ovce, kozy a motorkáři.

Blížil se večer, a ač už byla tma, tedy jeli. Cesta po úzké silnici byla asi pro licencované sebevrahy a není divu, že když už se blížili do civilizace, řidič únavou usnul a nevšiml si zátarasů. Naštěstí se vzbudil a zastavil těsně před nimi. Za zátarasy čekali židovští vojáci. Pokud by autobus jel dál, patrně by jej rozstříleli a nikdo by jim to nemohl vyčítat. Radek popisoval reakce účastníků zájezdu i to, že sám se modlil nahlas hebrejsky, i když tento jazyk neovládá. Pro nás poučení: pokud by se ve vašem okolí někdy vyskytli nějakí vojáci (jedno jestli naši, nebo cizí) v akci, je zdraví prospěšné se jim neplést pod nohy. Na ušlechtilá slůvka o právu a podobně by nebyli zvědaví. Na to, co mají dělat, mají desátníky, poručíky, majory a generály.

Nakonec se do Tel Avivu dostali včas, letadlo je vzalo a odvezlo domů. Takové byly tedy zážitky malých lidí, kteří se shodou okolností octli ve velkých dějinách.

Vytrhl jsem z dlouhé přednášky bratra Radka jen jednu epizodu a i tu zestručnil. Mezitím opadlo mezi vzdělanou západní mládeží (včetně té naší) nadšení pro Gazu, v nás by mělo nechat pochybnost, zda opravdu chceme, aby taková lidé, až dorostou do politických funkcí, řídili naše životy. Až zas půjdeme do našeho kostela, vzpomeňme si, co říkali přeživší Židé v roce 1945: **Už nikdy jako ovce**. A mějme pro činy jejich vnuků pochopení. Uvědomme si, co se stalo onoho temného 7. října letošního roku. A popravdě: byl by někdo z nás osobně ochoten jít s pachateli vyjednávat? Já tedy ne.

Jiří Tučan (redakčně kráceno)

Únor – měsíc vzpomínání na zmizelé sousedy

Jak většinou všichni dobře víte, naše společenství na sebe vzalo závazek připomínat sobě, ale i veřejnosti kladenskou židovskou minulost. Činíme tak vždy v únoru, kdy byly v roce 1942 z Kladna vypraveny dva transporty obyvatel židovského původu z Kladna a okolí. Tito lidé byli nedobrovolně odvezeni nejprve do Terezína, většina pak skončila ve vyhlazovacích táborech, odkud se vrátil jen zlomek z nich. V případě kladenských transportů se z 1623 osob vrátilo pouhých 120.

V našem kostele, bývalé synagoze, proto v únoru v těch letech, kdy je kulaté výročí, tedy naposledy v roce 2022, čteme jména všech zavražděných. Jejich jména jsou zaznamenána v Terezínské pamětní knize a přečíst je všechna trvá zhruba hodinu. Často je to tak, že byly vyvražďeny celé rodiny a nezůstal nikdo, kdo by vzpomínal. V letech, kdy není kulaté výročí, vzpomínáme na oběti hrůzné rasové nenávisti v rámci bohoslužeb. Jména z Terezínské pamětní knihy máme na více než dvacet velkých arších a je na každém, aby v rámci bohoslužby alespoň na někoho z nich vzpomněl modlitbou. Takto jsme také letos vzpomínali v neděli 18. února.

Loni jsme v kostele instalovali druhou část expozice věnované židovské historii a také našemu vztahu k ní. Byla to dobrá příležitost hovořit o těchto věcech na mládežnické skupince. Při loňském hodinovém setkání se ukázalo, že na všechny ty příběhy, které jsou za poměrně stručně sepsanou historií, potřebujeme mnohem více času. Navrhla jsem děvčatům proto i letos povídání o všem, co souvisí s historií dávnější, ale i poměrně nedávnou. Děvčata zájem měla, a tak jsme se 18. února odpoledne sešly a vyprávěly si příběh českých a moravských tór a té z Kladna, která nás spojila s židovskou kongregací v USA. Povídání bylo fajn a věřím, že nebudeme na jeho pokračování čekat celý rok, ale že si děvčata u mne podobně setkání v mezidobí ještě objednájí. ☺

Ve sboru máme velkou radost z toho, že už nejsme v Kladně jediní, kteří veřejně tyto tragické události připomínají, jako tomu bylo před necelými dvaceti lety. Stalo se už téměř tradicí, že každý rok město Kladno instaluje nejméně na jednom místě jeden či více kamenů zmizelých a po této slavnosti uctí památku všech obětí na místě poblíž seřadiště, odkud transporty

z Kladna odjely. Letos byly do dlažby instalovány kameny připomínající rodinu pana inženýra Petra Herrmanna, kterého jsme měli tu čest poznat na našem prvním setkání s členy americké židovské kongregace v prosinci 2007.

Pana inženýra Petra Herrmanna jako jednoho z mála přeživších našla doktorka Irena Veverková a na našem *Setkání v synagoze* jej o Vánocích roku 2007 doprovodil pan František Bányai, současný předseda pražské židovské obce. Bylo milé a povzbudivé, že se pan Bányai účastnil i letošní pietní události, dokonce o panu Petru Herrmannovi vyprávěl svému kolegovi, doktoru Janu Roubínkovi, řediteli Památníku Terezín, který také přijel. Této slavnosti jsme se opět zúčastnili stejně jako mnozí další: Radek Hejret, Irena Veverková, Gabriela Havlůjová, Petr Hroník. Radost jsme měli hlavně z toho, že nás bylo o dost více než v předchozích letech a že poměrně velkou část tvořili studenti a studentky z gymnázia a jiných škol. Pietní vzpomínka a průvod se letos konaly přesně na výročí prvního z transportů, a to 22. února 2024.

Přestože vzpomínáme na hrůzostrašné události a vyvražďování, vnímám, že jejich připomínáním plníme micvot, a to je jistě dobré i pro naši duši.

Eva Bodláková

Inspirace k četbě...

Řehoř z Nyssy a jeho Homilie na knihu Kazatel

Řehoř z Nyssy měl ve východní církvi zajištěn titul „Řehoř Teolog“. Byl nejvýřečnějším kazatelem v období církevních otců (335–394). Byla to doba těžkých svárů s ariánským učením. Boj o víru v Trojici – Otce, Syna a Ducha svatého – v jednoho Boha ve třech osobách.

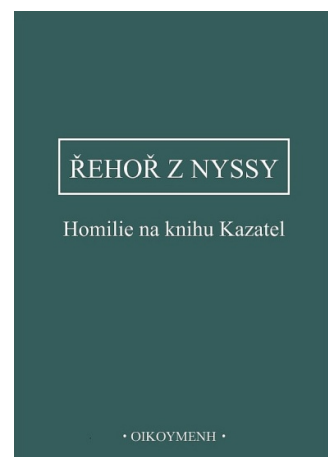
Nedávno jsme se zamýšleli nad textem z knihy Kazatel. Probírali jsme *marnost nad marnost* a třetí kapitola nám dala velký impuls k diskuzi.

Při návštěvě městské knihovny se náhodně na polici nabízela kniha Řehoře z Nyssy *Homilie na knihu Kazatel*, takže jsem neodolala a začala číst. Kniha byla zajímavá i svým provedením. Po náročné úvodní studii následují Řehořovy homilie. Překvapením bylo, že sudé stránky jsou psány řecky, liché česky. Tím pro českého čtenáře nemá kniha svých 300 stran k pročtení, ale jen polovinu. Čekala jsem něco archaického, čím se budu muset prokousat a co možná jen tak prolisťuji. Přestože jde o autora ze čtvrtého století, máte pocit, že čtete něco současného. Jaké nešvary trápily tehdejší společnost, takové trápí i tu naši, dnešní. Člověk je pořád ta stejná nádoba – nejenom plná pokušení a jiných zlořádů, ale i poctivého hledání pravdy. Řehoř tuto skutečnost odkrývá skrze knihu Kazatel.

Ve svých výkladech vychází z toho, že člověk byl stvořen pro dobro a je to jeho přirozenost. Pokud se člověk od této přirozenosti odkloňuje, hledá své smyslové uspokojení ve světě, ztrácí přirozenost a podléhá zlu. Zlo definuje jako nepřítomnost dobra.

Řehoř rozebíráním textů neustále ukotvuje, co znamená v Božích očích Dobro, které se v čase nemění, je stálé a prostupuje celým životem. Mnohé naše vlastní úmysly dobra rozebírá a přesouvá do kolonky „marnost“.

Začátek třetí kapitoly je věnován časům, které nás naším bytím provází. Většinou je to chápáno, že teď v našem životě něco probíhá a potom, dříve nebo později, nastane doba k prožívání opaku. U Řehoře je to skoro jednoduché řešení. Antonyma probíhají současně. Například pokud je čas rození, třeba konverze, současně v nás něco musí odumírat. Jestliže něco sázíme, současně je nutné vytrhávat to špatné, co tam nepatří. A tak to pokračuje, až se to zdá skoro monotónní. Řehoř neustále konfrontuje dobro se zlem, abychom poznali, čemu se vyhýbat, jak jednat správně a mířit k dobru.

Kniha je čtivá. Svou formou připomíná naše biblické hodiny, kde se snažíme rozebírat texty podrobně, řádek po řádku, a jejich význam zakomponovávat do svých životů.

Anna Lukavská

Co jsme společně zažili?

14.–21. 1. – Alianční týden modliteb; u nás ve středu 17. ledna (zaplněná Komenského síň, kázáním posloužil farář ČCE Leonardo Teca)

4. 2. – dětská bohoslužba

17. 2. – přednáška Pavla Koláře Duchovní život jako cesta a životní dráhy lidí (zaplněná Komenského síň)

18. 2. – vzpomínka při bohoslužbě na zavražděné z kladenských transportů

22. 2. – účast na pietním aktu organizovaném městem Kladno u příležitosti 82. výročí odjezdu dvou transportů s židovskými spoluobčany z Kladna do Terezína

24. 2. – soustředění rady starších

17. 3. – výroční shromáždění

29.–31. 3. – velikonoční svátky
(Čt: připomínka Večeře Páně, Pá: čtení paší, So: sederová večeře ve Slaném, Ne: bohoslužba)

Zelený čtvrtek – připomínka Večeře Páně

Velikonoční neděle – Večeře Páně

Co je před námi?

Ne 14. 4. – dětská bohoslužba

So 27. 4, 14 h – setkání rodin u Pavly Vlkové

St 8. 5., 15 h – svatodušní soustředění sboru

Ne 12. 5. – bohoslužba s oslavou Svátku matek

19. 5. – prodloužená bohoslužba na Boží hod svatodušní (návštěva biskupa Davida Tonzara, křty, posezení po bohoslužbě)

31. 5.–2. 6. – vodácká výprava (Lužnice)

Pá 7. 6. – Noc kostelů

Ne 16. 6. – dětská bohoslužba na Den otců

St 26. 6. – Ekumenické setkání k výročí upálení J. Husa na náměstí Starosty Pavla, dětské představení v Husově sboru

Ne 30. 6. – bohoslužba zaměřená na výročí J. Husa

14.–20. 7. 2024 – Sborová dovolená

Cílem společného pobytu letos bude Hospodářský dvůr Bohuslavice, <https://hospodarskydvur.cz/>. Rozmýšlejte o tématech a sdělte/ napište členům Radě starších vaše návrhy. Zálohy ve výši 2000 Kč/osobu uhradte na účet 259062825/0600, VS 724 a přihlášky/details k účasti řešte s Kamilou Kruckou.

Pravidelná setkávání

Neděle	9:15	modlitební skupina
	9:30	zkouška zpěvu
	10:00	bohoslužba s péčí o děti
	15:00	mládež
Pondělí	15:00	setkání seniorů v Domově pro seniory Fr. Kloze
	18:30	mužská skupinka online (liché týdny)
Úterý	15:30	ženská skupinka sdílení dle domluvy
Středa	16:00	sdílení a modlitby
	15:00	biblická hodina
	20:00	online: biblická hodina (liché týdny)

Toto *Nahoru*, další zprávy, nedělní kázání, aktuality i fotografie naleznete na webu

<http://cshkladno.unas.cz>.

Datum vydání: 8. 4. 2024

Redakční rada: P. Vlková, E. Bodláková, Z. Chaloupková, D. Klozbergová, P. Osweto.

Neoznačené příspěvky připravila redakční rada.